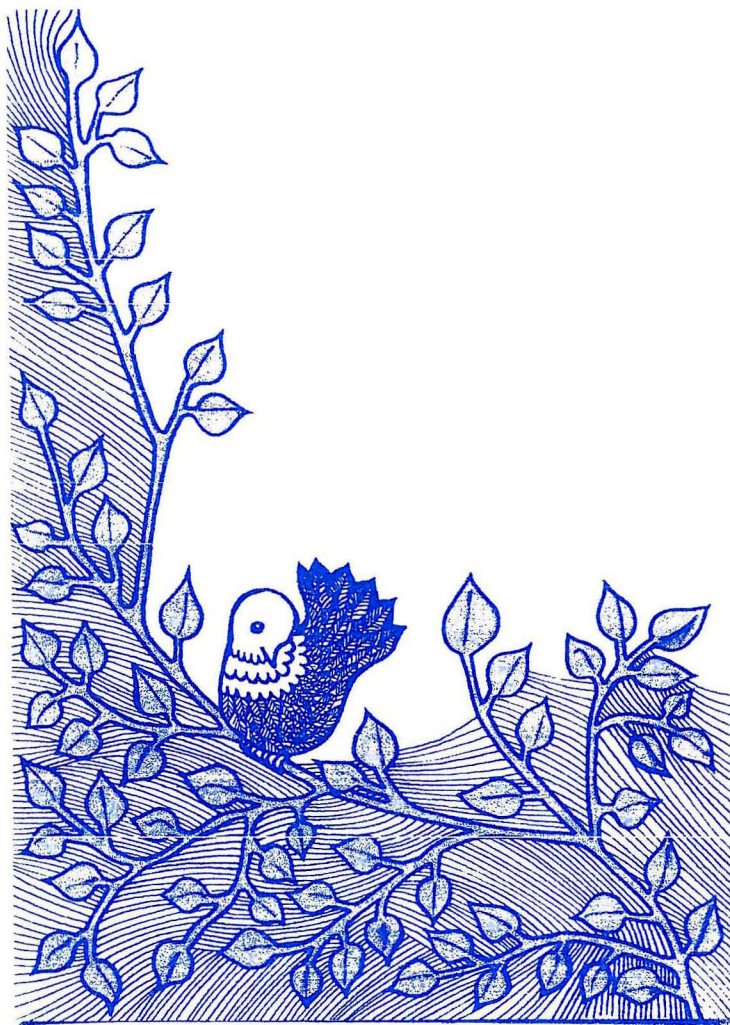

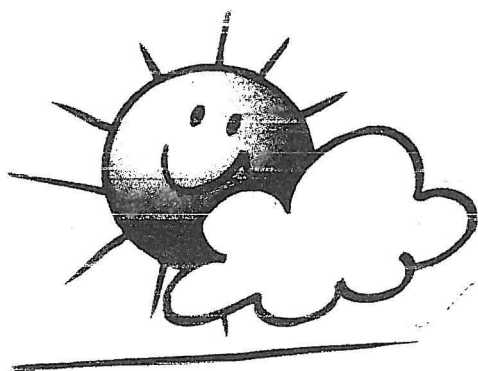

Rozhovory se životem

OBSAH

1. Proměny všeho stvoření-----	5
2. Víra a pomoc-----	6
3. Rozpory, relativní a absolutní pravda-----	9
4. Příroda-----	11
5. Věda získává první důkazy o existence duše-----	14
6. Význam jména pro života člověka-----	15
7. "Magický efekt" Mozartovy hudby-----	19
8. Zákon rezonance-----	21
9. Ceremoniální požadavky jednotlivých koncilů-----	23
10. Ve zdravém těle zdravý duch-----	24
11. Milí přátelé-----	27

Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

„*V hrobě egyptského krále byla naleze-
na pšeničná zrna, stará pět tisíc ro-
ků. Zasazena do země a zalévána
rostla a přinesla úrodu.*

*Každý život má svůj čas zrání a úro-
dy, i když mnohdy tisíce let trvá, než
jeho zrna naleznou pro ně vhodnou
vláhu a úrodnou půdu.*“

Anthony de Mello

Proměny všeho stvoření

Vše, co doposud nedosáhlo nejvyššího stupně svého vývoje, prochází proměnami, které nazýváte zráním.

Proces zrání duší až k dosažení dokonalosti se uskutečňuje nejen v dimenzích Země a jiných planet, ale i v nadzemí, kde duše nespí a nečekají na pozouny, ale procházejí učebním procesem, zaměřeným na jejich duchovní vzestup.

Jako malé poupě stromu roste a sílí, až je schopné odhodit svírající obal, tak se probouzí, sílí a osvobozuje z hmotného obalu těla duch, až dosáhne krásy plně rozvinutého květu. K tomu je nutné zbavit se nadvlády nedobrých návyků, slabostí, nesprávného myšlení a citění, z nichž vycházejí skutky a závěry, poškozující život člověka samotného, ale i jeho životní prostředí.

Jeden z věčných Božských zákonů zaručuje, že všechny životy jsou v každém stadiu svého vývoje zásobovány nejen stravou pro hmotné tělo, ale i vyšší silou a pomocí pro rostoucí rozvoj a rozpětí ducha. Kolik je jí člověk schopen přijmout, závisí na jeho duševní čistotě. Její protipól vytváří zábrany a stagnaci zrání.

Zatím lidstvo netuší, jak jsou všechny životy navzájem spjaty přeměnami na společné cestě k zralosti. Jednota, láska, porozumění jsou pro ně cizí, protože není připravováno poznávat a žít Tvůrcem dané zákony, které je osvobozují z tíhy materie a tvoří je článkem životního řetězu, celku lásky celého univerza. Pokuste se jednou žít se svými bratry ne v nesvárech, ale v objetí lásky. Pocítíte, co je radost života, krása Světla duše a bohatství blízkosti Toho, Jenž vás stvořil, chrání a vede, pokud Mu otevřete svá srdce vstříc nejen slovy, ale především skutky.

*„Lid tento ctí mě rty, ale srdce jeho
a skutky jsou daleko ode mne!“*

Izaiáš

Víra a pomoc

Nejčastější výmluvou pro nevíru v Boha a jeho pomocníky jsou slova: „Jak mohu věřit v něco, co nevidím a neslyším?“

Slyšet a poznat Boha lze jen v nitru, ne prostřednictvím fyzických smyslů, které jsou omezeny ve svém vnímání jen na nižší vibrační oblasti a frekvence. I pozemská technologie je omezena na relativně malou oblast životní podstaty, která je jí přístupná.

Působení trojdimenzionality pozemské empirie utvrzuje většinu lidstva, spolu s dominancí tělesných pocitů a smyslového opojení v mínění, že jen ony jsou absolutní životní realitou a vše, co souvisí s duchem a se smysly nevnímátnými životními aspekty, je iluzí mozku, ačkoliv je tomu právě naopak.

Stůl před námi se nám zdá být pevnou materií. Je tvořen neviditelnými atomy, které zaujímají jen malou procentuální část celkového objemu.

Největší část zaujímají jejich meziprostory, které smysly nevnímáme.

Stejně je tomu tak i s nádhernými barvami přírody a životního prostředí. Barvy jsou vnímání světelných frekvencí, nepředstavujících substanciální realitu.

Během života je člověk schopen vyvinout vedle hmotného senzualismu senzitivitu vnitřní, která není omezována hranicemi tělesných smyslů. Vnitřní vidění, slyšení, cítění, aktivace „třetího oka“, medialita, otevírají cestu k reálnému poznání Boha a Jeho pomocníků bez spolupůsobení hmotných smyslů. Růstu vnitřní senzitivity je možné dosáhnout morální kultivací sebe sama, dodržováním Bohem daných zákonů, kontrolou pozitivního životního zaměření ne slovy, ale skutky.

Stejnou cestu vyžaduje i schopnost vnímání pomocníků, provázejících člověka, neviditelných bytostí lásky a dobra. Provázejí ho však i bytosti negativně zaměřené, které se ho snaží odvést z cesty k Bohu a konání dobra. Jejich nedobré inspirace lze lehko poznat a odmítat kontrolou myšlení, pocitů, jednání a mluvení. Nesnášejí lásku. Její vi-

brace pociťují jako bolest a vzdalují se od člověka tím více, čím větší lásky k Bohu a bližnímu je schopen. Bytosti lásky nazýváme anděly. Jsou pro člověka symbolem ochrany a pomoci ve všech životních situacích. Jejich popis vychází většinou z osobních zkušeností mediálních jedinců, z pramenů klasické mystiky, ale i z představ umělců a náboženských institucí. Jejich obrazy jsou lidským představám odpovídajícím archaickým typem, který lze nalézt téměř ve všech světových kulturách.

Většina lidí si nedovede představit pohyb pomocí myšlenkové energie a proto zobrazuje tyto, pozemským fyzikálním zákonům nepodléhající bytosti, s křídly. Pro staré klasické kultury byla člověka zahalující křídla andělů symbolem bezpečnosti a osobní ochrany.

Symbolem Boha je již celá tisíciletí zářící slunce. Jeho světlo, teplo, záření a forma symbolizují Tvůrce jako životní celek bez začátku a konce. Paprsky, vyzařované lidstvu vstříc, jsou podle mystika Jakoba Lorbera (1800-1864) nositelé Božské vůle, moudrosti a dárce života. Symbolizují Lásku, Světlo, Boží moudrost.

Uvolňování nitra pro víru v Boha a Jeho pomocníky není lehké a nepřichází hned. Tam, kde převládají pochybnosti o vyšší pomoci, je dobré po delší dobu pozorovat „zázraky“ a „šťastné náhody“ života vlastního, ale i životů svých spolužijících. Brzy poznáme, že to, co nazýváme náhodou nebo zázrakem, jsou pomocné zásahy nás provázejících pomocníků.

„Shirley Anderson, mladá žena z Tennessee, se často vysmívala všem, kteří věřili na existenci a ochranu Boha a Jeho pomocníků.

Při jedné cestě autem do Colorada zastavila na parkovišti, zamkla auto v němž spala její přítelkyně a vydala se hledat toaletu. Při prvním kroku se překvapeně otočila, protože slyšela, jak jí někdo říká: „Nechod dál, tvůj život je v nebezpečí!“ Zneklidněna tímto jí neznámým prožitkem vrátila se k autu a jakmile zavřela jeho dveře, přiběhl muž s nožem v ruce, kterého dříve neviděla a začal divoce tlouci na okna vozu. „Jed’ rychle pryč, nezůstávej stát!“ slyšela opět jasně ve své blízkosti slova a uvědomila si, že jí byl právě zachráněn život. Začala přemýšlet o pomoci ji doprovázejících bytostí, jímž se dříve vysmívala.“

K pevnému přesvědčení však ji přivedl až druhý zážitek.

„Asi za rok po cestě do Colorada zastavila jednoho horkého odpoledne svoje auto poblíž mořského břehu, aby se osvěžila koupelí. Nechala ve voze všechny dokumenty, peníze, fotografický aparát a vydala se k vodě. Náhle slyšela stejný hlas jako při prvním varování: „Jdi zpátky!“ Ohlížela se, ale neviděla nic, co by ji mohlo ohrožovat. Ale opět stejný hlas, mnohem silnější a jasnější: „Jdi zpět, pospěš si!“

Poslechla a jakmile se přiblížila k zaparkovanému autu, uviděla cizího muže, který se snažil rozbít okno vozu, aby se mohl dostat dovnitř. Rozběhla se k autu a jakmile ji muž uviděl, utekl do blízkého lesa.

Shirley hlásila případ na policejní stanici, kde ji bylo řečeno, že se ve zdejších okolí zdržuje nebezpečný muž, který utekl z doživotního vězení a nebyl dosud přistižen.

Otřesena již druhým zážitkem, který jí zachránil život, začala pevně věřit na existenci a pomoc neviditelných bytostí, doprovázejících člověka. Její život získal důvěrou a vděčností k Bohu a neviditelným ochráncům nový pocit bezpečí a přesvědčení, jak málo víme a jak slepí zůstáváme pod dominancí rozumu pro věci, které odmítáme, aniž bychom přemýšleli o jejich realitě.“

R. C. Smith: „Schutzengel“

Shirley Anderson je jen jeden z nesčetných případů a důkazů Boží pomoci v životním nebezpečí. Každý z nás prožil podobné zážitky, aniž by si uvědomil, ze kterého pramene přicházejí. Jsme přesvědčeni, že jsou šťastnou náhodou, zázrakem, nápadem, schopností včas správně reagovat, včas odejít, a podobně. Ale odkud vycházejí, o tom nepřemýšlíme. Rozhodně ne z našeho mozku.

Pozorování přírody, životů Země, na níž žijeme, jejich zákonitostí a vývoje dovede i nejzatvrzelejšího skeptika k poznání, že nade vším bytím vládne síla, jejíž tvůrčí a životní potence se vymyká lidským představám. Síla, kterou člověk nazývá Bůh!

Kdo hledá v tichu vlastního nitra a v lásce k bližnímu, nachází nejen Boha, ale i sebe sama.

Šalamoun vystavěl Bohu chrám.

Ale prorok praví:

„Nejvyšší nepřebývá v chrámech, vystavěných lidskýma rukama, ale ve vašich srdcích!“

Rozpory, relativní a absolutní pravda

Poznávání Boha je poznáváním absolutna. Latinské slovo *absolutum* je odvozeno od *absolvere* - uvolňování, překonávání, osvobozování. Osvobozování se od pozemské reality, závislé na polaritě, prostoru, času a hmotném omezení.

Absolutno je nezávislé, neohrazené, nepodmíněné jsoucno. Relativita je proměnam podléhající vzájemný vztah dvou nebo více věcí, fyzikálních jevů a podobně.

Úvahy a poznatky, vycházející z pozemské relativity nemohou být nikdy absolutní a přesto lpí jedinci a instituce na vlastních domněnkách, které prohlašují za „absolutně“ správné. Tím dochází k rozporům názorů a teorií rozpolcujících nejen rodiny a osobní přátelství, ale i celý svět v různé směry, odpovídající osobním názorům, představám a víře v absolutno, v Boha.

Absolutním kritériem lidského života zůstává po celé věky ne to, zda a v jakou představu absolutna člověk věří, ale žije-li s ní v harmonii. Jejím nejsilnějším rušivým faktorem zůstává vzdálenost a nevíra v Tvůrce, udržovatele všeho kosmického života a dění, arogance, pýcha a dominance. Vlastnosti, které je možné nahradit slovem osobní absolutismus.

Atheická poznání a názory jsou polopravdy, přizpůsobené ve velké míře představám a myšlení člověka. Většinou ústí v osobní absolutismu jednotlivých náboženských institucí a směrů.

Polopravdy jsou destruktivním aspektem, protože se oddalují pravdě absolutní, o níž však nikdo nemůže tvrdit, že ji přesvědčivě zná.

Jistě v mnohém z vás roste myšlenka, že kdo toto tvrdí, odporuje sám sobě tvrzením, že absolutní pravda neexistuje a přitom o ní hovoří. Existuje, ale člověk na nízkém vnitřním vývojovém stupni není scho-

pen její hloubku a čistotu pochopit, udržet, poznávat její realitu a zákonitost a nahrazuje ji polopravdou.

Stěžejní není otázka její existence, ale otázka, co je absolutní pravda. Mnohé vesmírné inteligence jsou o její existenci přesvědčeny, jiné méně. Rozhodujícím aspektem zůstává svobodná vůle a dosažený stupeň vnitřního poznání.

Čím více se lidstvo zákonitosti absolutna přibližuje, tím více projevuje vůči ostatním spolužijícím toleranci, pochopení a uvolňuje ve svém myšlení prostor pro jejich svobodnou vůli. Nehrozí zatracením, nereaguje nepřátelstvím, válkami, ohrožováním a vražděním těch, kteří volí jinou cestu k Bohu.

Všechno stvoření, celý kosmos, je výrazem jednotné božské prásíly a Světla, z nichž vyšlo, jejichž působením je udržováno a s nimiž zákonitě po ukončení svého vývojového cyklu opět splyne v dokonalé jednotě. Materiální svět je pouhou chimérou, dočasným stínem Absolutna, Světla, které zůstává a září, i když pozemský svět, který považujeme za neotřesnou realitu, zanikne.

Vyšel rozséváč rozsívat. Některá zrna padla podél cesty a přiletěli ptáci a sezobali je.

Jiná padla na skalnatou půdu, kde neměla dost země. Hned vzešla, protože nebyla hluboko v zemi. Ale když vyšlo slunce, spálilo je a protože neměla kořen, uschla.

Jiná padla mezi trní, trní vzrostlo a zadusilo je.

Jiná zrna padla do dobré půdy a dala užitek.

Semenem je Boží slovo. Podél cesty, to jsou ti, kteří slyší, ale jakmile přijde ďábel, bere slovo z jejich srdcí

Na skále, to jsou ti, kteří s radostí slovo přijímají, když je uslyší. Protože v nich nezakořenilo, věří jen krátký čas a při prvním pokušení odpadají.

Zrna padlá do trní, to jsou ti, kteří slyší, ale starosti, majetek a rozkoše života je duší, takže nepřinášejí úrodu.

Semena v dobré zemi jsou ti, kteří slyší a dělají.

Matouš 13, 1-8

Příroda

Synchronizace přírodních životů a jevů odpovídá synchronizaci jim vývojově nadřazených životů, jak dokazuje ve své teorii anglický fyzik John Bell. I fyzikální experimenty vedou k podobným poznatkům. Pozorováním subatomárních částic, které jsou menší než atomy a existují ve dvojicích, bylo dokázáno, že mají protikladné, navzájem se doplňující vlastnosti. Například částice s levým spinem (směrem rotace) doplňují částice s pravým spinem, negativní elektron doplňuje pozitivní pozitron a přesto vytvářejí ve všech případech společnou jednotku. Jestliže dojde u jedné částice ke změně, reaguje druhá okamžitě bez jakéhokoli vnějšího zásahu stejnou změnou.

Jak je tomu u dnešního člověka? I on podléhá zákonům života stejného Tvůrce jako příroda a všechna stvoření. V přírodě a v celém kosmu platí rytmus příjmu a dávání. Predizposiční snahou člověka je však vyžadovat, brát, méně děkovat a ještě méně dávat. Bere od přírody vše, co zajišťuje harmonii a zdraví jeho života, ale co dělá a dává přírodě on sám?

Kontroluje hodnoty a způsob svého života, vztah ke všemu a ke všem, s nimiž by měl vytvářet jednotu bratrského svazku vzájemné pomoci a lásky? Zřídka. Často ničí doplňující část své pozemské existence bezmyšlenkovitou bezohledností a neoprávněnou dominancí. Příroda se sice snaží vyrovnávat nepříznivé zásahy do soužití s člověkem, ale i její síly jsou omezené.

Všechny velké věci rostou z malých. Každý z nás musí začít se změnou vztahu k přírodě, jejím životům a darům sám u sebe a nemůže čekat, až začnou druhí. Učit se vděčnosti za vše, co nám příroda s pokorou a nezištností přináší. Láska, vděčnost a ohleduplnost obohacují dárce i příjemce.

*Nevěř vše, co z péra vyjde!
K přírodě svůj nakloň sluch!*

*V knihách píší jenom lidé,
v přírodě však mluví Bůh!*

Vlašský ořech, ořešák, *Juglans regia*, je stromem Jupiterovým, po němž je pojmenován: Ju - glans regia - královský Jupiterův žalud, symbol pozitivního životního zaměření, víry a analogie tělesné léčivé síly.

Nápadný velkými plody je znám po celé střední a jižní Evropě, v Řecku, v Malé Asii, v Persii, v Kašmíru, v Číně a v Himaláji. Na podzim dozrávají jeho plody, chráněné tlustým obalem, obsahujícím šťávu, ve která je velké množství vitamínu C a která při vnějším použití zastavuje krvácení ran. S oblibou je používána i k barvení vlasů. Hlavními substancemi ořechového jádra jsou olej a pryskyřice.

Ve dvě poloviny rozdělená forma ořechového jádra připomíná lidský mozek. Je důležitým pomocníkem pro zdravou aktivitu těla, zvyšuje intenzitu myšlení a posiluje celkový nervový systém člověka. Již ve třetím století byl znám účinek ořechových jader jako prostředek proti opilosti. Císař Markus Aurelius Probus (278-282) nechal v alpských vesnicích, kde se pěstovala vinná réva a bylo nabízeno víno, zasadit hodně stromů vlašských ořechů. Všude, kde se pilo víno, byla zároveň zdarma nabízená ořechová jádra, která snižovala stupeň opilosti. Tento zvyk se udržuje v alpských vinařských obcích až dodnes.

Léčivá síla vlašských ořechů je velká. Listy i plody pročišťují zažívací trakt, pomáhají při lymfatických obtížích a skrofulózních těžkostech. Odvar ze dvou hrstí čerstvých ořechových listů v jednom litru vody je po čtvrt hodinovém stání vhodný jako přídatek do koupele při onemocnění dělohy. Čaj z ořechových listů, opilý během jídla, pomáhá při potížích s cukrovkou, proti různým ekzémům, hnisavým lišejnům a střevním parazitům. Čaj s přísadou hořce (*Gentiana*) a řebříčku (*Achillea*) se osvědčuje při potížích s hemeroidy. Šťáva, vytlačená ze zelených slupek ořechu (*Rob nucum*) hojí krční záněty a onemocnění mandlí.

Cennou substancí je olej ořechových jader, který však musí alespoň jeden rok odpočívat. Čím je starší, tím je lepší. Je osvědčeným pomocníkem při onemocnění ledvin a při ledvinových kolikách. Ve formě klystýru rozpouští ledvinový písek. Smíchaný s vápennou vodou je výborným prostředkem na spáleniny. Převařený s vodou hojí různé vředy.

Ořešák je vysoce ceněným přítelem a pomocníkem člověka ve všech zemích, kde je pěstován. Ve své blízkosti nesnáší duby. Vyžaduje úrodnou půdu a mírnější klima. Nesnáší větší mrazy.

Duše všech, kteří mají ve své zahradě ořechový strom nebo sedávají pod jeho korunou, je posilována vnitřní vyrovnaností, jejich mozek silou a schopností kreativního myšlení a snahou pozitivně řešit životní problémy.

Potěšujícím úkazem současné doby je rostoucí poznání, že rostliny jsou schopny pocitů a příjmu myšlenek člověka.

„Každá květina, každý strom a keř jsou samostatná individua jako člověk“, je přesvědčen biolog profesor Dr. Klaus Meyer-Abich. Známy anglický biolog Charles Robert Darwin (1809-1882) dokazoval, že „konce jemných vláskových kořenů každé jednotlivé rostliny mají podobnou funkci jako mozek zvířete.“ Botanik profesor Malcolm Wilkins dokázal svými výzkumy, „že rostliny jsou schopny vidět, slyšet, cítit a čichat.“

Známy americký vědec Cleve Bakster dokumentoval, že *„rostliny jsou schopny vnímat lidské myšlenky. Květiny, pěstované v domácnosti, jsou schopny vnímat myšlenky svých přátel i ze vzdálenosti několika tisíc kilometrů.“* Proto doporučuje vzít si fotografie svých květin i na dovolenou a denně dvě až tři minuty s nimi hovořit, což silně přispívá k jejich růstu a zdraví.

Opět důkaz, že člověk, příroda a všechny životy kosmu bez rozdílu vývojového stupně a tělesných forem vytvářejí na sobě závislý životní celek, v němž jeden druhému pomáhá v růstu a stoupání ve vývojové spirále všeho bytí. Oddanost tomuto úkolu najdeme u rostlin, zvířat, v celé přírodě. Je tomu tak i u člověka?

Přemýšlejte o tom a zaměřte svůj vztah k přírodě směrem lásky, porozumění, pomoci a vděčnosti za její služby.

Literatura: Mellie Uyldert: „Skryté síly rostlin.“

Věda získává první důkazy o existenci duše

Smrt je všem lidem společný životní úděl. Angličtí vědci univerzity v Southamptonu se setkali s prvními důkazy, že smrt není koncem životní existence. Lidský duch a jeho obal, duše, na kterou mnozí doposud nevěřili, jsou oživujícím faktorem života a existují i po smrti fyzického těla dále.

Během svých výzkumů vyšetřovali lékaři mnoho pacientů ve stavu klinické smrti, u nichž nebyli schopni registrovat srdeční puls a mozkovou činnost. Všichni klinicky mrtví po své reanimaci shodně vyprávěli o přechodu do nádherného světla a překrásné přírody, o harmonii a míru, o pomoci jím neznámých světlých bytostí, o setkání se zemřelými rodiči a přáteli.

Zůstává otázka: Jak došlo k těmto pocitům a vjemům?

Dr. Sam Farnia zdůrazňuje, že mozek a fyzické orgány klinicky mrtvých pacientů nepracovaly a považuje získané zkušenosti za důkaz existence těla nadřazeného ducha.

Lékaři na celém světě registrovali již na tři milióny těchto lékařskou vědou doposud nevysvětlitelných zážitků klinicky mrtvých, kteří shodně vypravují o pohybu tmavým tunelem vstříc oslňujícímu světlu, o překrásné krajině a setkání s milovanými zemřelými, v době klinické smrti. Dlouhou dobu byly tyto zážitky považovány za halucinace, vyvolané hormonálními přeměnami v okamžiku smrti, jiní lékaři se domnívali, že důvodem je nedostatečný přívod kyslíku.

Dr. Farnia se přesvědčil, že klinicky mrtví měli naopak vyšší koncentraci kyslíku než ostatní pacienti a vyloučil i možnost vzniku halucinací vlivem medikamentů nebo zvýšené koncentrace kysličníku uhličitého v těle. Klinicky mrtví pacienti, u nichž je dokázáno zastavení mozkové aktivity, nemohou přece podléhat halucinacím, vznikajícím v mozku.

Aby bylo možné přesněji poznat fenomén smrti, založili angličtí lékaři výzkumnou skupinu „Horizon Research Foundation“, jejímž cílem je poznání posmrtné existence a jejich forem.

Astrowoche 2001

Význam jména pro život člověka

V našich posledních rozhovorech byla zmínka o významu rodného jména člověka pro jeho procházející život důvodem, pro několik dotazů a proseb o bližší vysvětlení.

Rodné jméno člověka je pevně spjata s jeho individualitou a životními úkoly. Je součástí osobnosti a mnozí jsou si vědomi i jeho působení a vlivu na životní prostředí a okolí. Může ovlivňovat procházející život zrozeného ve smyslu pozitivním ale i méně pozitivním. Pro rodící se jedince je připraveno jejich jméno již před příchodem na Zem, je tvořeno hláskami, nositeli energií, barev a tónů, odpovídajícími charakteru a pozemskému úkolu zroence.

Ve starověku bylo předání jména na inkarnovanou osobnost zvlášť důležitým aktem, dnes bychom řekli určitým druhem životního zasvěcení. Cesty a metody k volbě vhodného jména pro novorozence podléhaly kultuře jednotlivých zemí a národů.

Ve starém Egyptě, až do doby vlády Ptolemajovců (egyptští králové makedonsko-řeckého původu ve 3. až 1. století před naším letopočtem) rodily matky svoje děti v templu, kde bylo novorozencům přiděleno věštkyňami určené jméno. Tehdejší lidé si byli vědomi, že je jim propůjčeno jen po dobu současného pozemského života. Ke konci života opět odcházeli umírat do templu, aby zde uctívanému božstvu dočasně propůjčené jméno vrátili.

Zrození muselo probíhat ve tmě a nikdo nesměl od okamžiku porodu až do přestřižení pupeční šňůry, spojující dítě s matkou, nic mluvit, aby se dítě od prvního okamžiku života na Zemi koncentrovalo jen na vnější vjemy, přijímané zrakem. Po přestřižení pupeční šňůry bylo dítě vloženo do rukou otce, který oznámil silným hlasem jeho jméno.

Jiná, až dodnes v různých zemích platná varianta, na příklad u Indiánů v severní Americe, je zvyk pojmenovat dítě prvním slovem, na něž reagovalo, nebo podle událostí, které se v době jeho narození odehrávaly.

Primitivní lidské kmeny, žijící v úzkém kontaktu s přírodou, jmenují až dodnes svoje děti podle procházejících přírodních jevů:

„Vycházející slunce“, „Měsíční paprsek“, „Světlo nebes“, „Ranní červenánek“ a podobně.

I když způsob života, rituály a kultura Indiánů a starých Egyptanů, ale i jiných zemí byly rozdílné, svazovalo je společné poznání a snaha pojmenovat dítě jménem, určeným mu již před příchodem na Zem.

Dalším důkazem poznatků o důležitosti jména novorozence byly i dřívější židovské rodiny, které na ně nedovolovaly připojit jiné jméno, aby neporušily vazbou souhlásek a samohlásek vyzařovanou energii. Novorozenci obdrželi jméno pomocí mediality rabínů. Stali-li se křesťany, bylo ke křestnímu jménu připojeno jméno otce nebo jméno kostela, kde byli pokřtěni: Izák, syn Abrahámův, nebo Izák z Markova chrámu, a podobně.

Růst obyvatelstva vyžadoval stále silněji přesnou identifikaci jednotlivých osob a musely být zavedeny statistiky obyvatelstva. V 18. století byl vydán příkaz zvolit ke křestnímu jménu další jméno, které muselo být používáno všemi příslušníky rodiny. Většina obyvatelstva zvolila jméno svého povolání nebo životního prostředí. Až dodnes existuje na Zemi mnoho jmen jako Krejčí, Sedlák, Kuchař, Mlynář, Myslivec, Zámečník, Záslenický, Horák, Chalupník a podobně.

Dlouhá staletí zůstávalo lidstvo přesvědčeno, že se změnou jména dochází i k osobní změně člověka samotného. Tak přijímali císaři, vládcové a později i papež, jeptišky a mniši při svém jmenování nebo při vstupu do kláštera a po zasvěcení jména pozemských svatých s přesvědčením, že tím na ně přejdou i jejich ctnosti. Jak lehko si mnozí představují boj s vlastními slabostmi a návyky!

Při volbě jména je důležité, kolik samohlásek obsahuje. Uvedu jen několik příkladů výkladu jednotlivých hlásek, nalezených ve starých klášterních zápiscích z doby středověku. Klasické, starořecké a staroegyptské prameny nejsou známé.

A - Já jsem

E - Vira

I - Učenost, touha poznávat

O - Schopnost společného cítění

U - Sloužím, pracuji

Jméno GREGOR, používané papeži, obsahuje samohlásky E a O a symbolizuje poselství: modlím se za všechny.

Hlásky jména SIXTUS, I a U, mají vyjádřit slib: učím národy a sloužím Bohu.

Profánní způsob života 21. století připisuje samohláskám následující význam:

A - já a moje zájmy

E - já a moje nároky

I - moje schopnosti

O - můj smysl pro společnost

U - moje zájmy a povolání

Stěžejním bodem je slovo „já“. Moje zájmy, zisky, nároky, má přání a mé požadavky. Bohužel je zde oslovováno jen malé já. Vyšší „Já“ a pojem „my“ zůstává pro většinu lidí neznámou veličinou.

Energie jména může být posílena působením polodrahokamů, které jsou známy nejen pro svoji krásu, ale i tím, že jsou nositelé síly, schopné zesilovat nebo zeslabovat jednotlivé lidské vlastnosti. Nejcennější poznatky o jejich magické síle pocházejí od jednoho z nejstarších národů Mezopotámie, od Sumerů. Velký význam měly i pro Egyptany nebo pro staré indiánské kmeny, které je považovali za materializované myšlenky Boha a spojovací článek mezi nebem a Zemí.

Ze starého Egypta pochází zvyk zdobit koruny, žezla a trůny panovníků a náboženských vůdců polodrahokamy, ametysty, rubíny, tyrkysy ale i diamanty, které symbolizují nejvyšší moc a krásu.

Cenné poznatky starých kultur o významu vlastního jména člověka se bohužel nezachovaly. To, co dnes známe, je ovlivňováno současnou kulturou, náboženskými domněnkami a hmotnými představami člověka. Jeho odmítavý postoj k realitě, přesahující rozumové, hmotné zaměření, zabraňuje myšlenkám rozpínat se do materiálů nadřazených dimenzí a tím ztrácí cenné poznatky, které by mohly obohacovat lidský život silou a schopností, lehčeji unést jeho stoupající nároky a těžkosti.

Rozhodujícím faktorem lidského života zůstává vlastní svobodná vůle a její zaměření. Uvědomění si zákonitostí, s níž je veden, a existence

Toho, kdo ho stvořil, udržuje a vede láskou, spravedlností a danými zákony.

Samozvaný Mistr si postavil na břehu řeky stánek a prodával vodu z blízko tekoucí řeky. Mnoho lidí věřilo jeho slovům o její síle, čistotě a jedinečnosti.

Úspěch obchodování vycházel z toho, že lidé byli slepí pro mohutný proud blízke řeky.

Až člověk přestane prodávat „svou“ vodu, budeme více schopni vnímat čistý proud ve své blízkosti, z něhož lze čerpat nekonečně a zdarma čerstvou vodu zázraků a síly.

Anthony de Mello

„Magický efekt“ Mozartovy hudby

Krása a působení Mozartovy hudby (nar. 27. ledna 1756 v Salzburgu) fascinuje nejen milovníky hudby, ale i lékaře a neurobiology, kteří zjistili, že aktivuje mozek, posiluje schopnost myšlení, posiluje lidskou paměť a zlepšuje celkový duševní stav člověka.

Hudební terapeut Don Campell nazývá její působení „magickým efektem“. Fyzik a neurobiolog Gordon Shaw, univerzitní profesor z Kalifornie, ve spolupráci s neurobiologem univerzity v Los Angeles Markem Bodnerem, pracují již léta na výzkumu léčebných úspěchů, vyvolaných působením Mozartovy hudby. Pomocí magnetické resonance kontrolují růst mozkové aktivity člověka i po poslechu hudby Bacha a Beethovena. Jejich hudba aktivuje nejvíce tu část mozku, kterou je nejsilněji přijímána. Mozartova hudba však aktivuje nejen část, ale celou plochu mozkové kůry.

Neurobiolog John Hughes z univerzity Illinois zjistil po dlouholetém soustředěném studiu, že Mozart volí v době třiceti vteřin ustálený cyklus forte a piano, který odpovídá základnímu vzoru vibrace mozkových buněk. Je si vědom, že „vědecky není tento fenomén dosud vysvětlitelný“ a je přesvědčen, že Mozart musel v době komponování přijímat božské nebo kosmické inspirace.

Dr. Hughes pracoval s Mozartovou hudbou na zlepšení stavu 36 pacientů, trpících epilepsií a nervovými poruchami. Stav 29 pacientů se působením Mozartovy hudby podstatně zlepšil nebo došlo k jejich uzdravení.

Podobných úspěchů dosáhl i francouzský lékař Alfred Tomatis, který je mezi hudebními výzkumníky nazýván „Einstein hudebních badatelů“.

Známý současný francouzský herec, Gerard Depardieu, měl jako mladý muž potíže s vyjadřováním, s formulováním vět a neslyšel na pravé ucho. Dr. Tomatis ho léčil tři měsíce, dvě hodiny denně poslechem Mozartovy hudby. Tato terapie měla trvalý úspěch a Depardieu přeměnil z vděčnosti jméno Dr. Tomatis na „Dr. Mozart“.

Mozart sám netušil nic o léčivé síle a originalitě své hudby, která přesahuje hranice rozumu a hmotných smyslů a působí pozitivně na duši, z jejíž disharmonie každá nemoc vychází.

Žádné umělecké dílo není darem genetického potenciálu nebo Země, na níž umělec žije. Je umělcem inspiračně vnímaným obrazem originálu, existujícího v nadzemských dimenzích, který často nevědomě přijímá a snaží se ho pomocí prostředků, které má k dispozici, zobrazit. Zdůrazňuji slovo „snaží se“. Opravdový umělec většinou není se svým dílem spokojen, protože krásu inspiračně vnímaného originálu není schopen na hmotné planetě plně vyjádřit.

Literatura: „Astrowoche“ 2001

Návštěvník byl známý tím, že rád a dlouze vyprávěl o ostatních. Mistr mlčky vyslechl všechny novinky, ale nereagoval na ně.

„Proč mlčíš, co se ti nelíbí na mém vyprávění? Je pravdivé!“

„Pravdivá slova by nebyla tak zlá, kdyby nebyla vylepšována tvou vlastní pravdou!“

Anthony de Mello

Zákon rezonance, actio-reactio

Indická filozofie označuje pozemský život jako kosmickou hru, kterou nazývá Lila. Svět a život lidstva je opravdu dočasnou „hrou“, jejíž pravidla lidstvo stále ještě nepochopilo. Fyzikové jsou sice přesvědčeni, že znají všechny zákony životní reality, ale doposud nebyli schopni poznat, pochopit a zvládnout jí vyžadovaná pravidla a jejich pramen.

Vezměme jako příklad zákon rezonance. V Bavorsku a v Rakousku ho obyvatelstvo zná pod lidovým rčením: „Čert kadí stále jen na největší hromadu.“ Čím více člověk propadá negativním návykům a inspiracím, tím více je „čert“ zesiluje. Každý jedinec a každý národ mohou přijímat jen to, k čemu vykazují potřebnou rezonanci, to, co posilují vlastní afinitou. Tím vysvětluje zákon rezonance, proč roste na naší planetě stále více nedobrych protipólů, bez ohledu na to, která a jaká vláda se snaží jejich růstu čelit.

Stoupající kultura a etika lidstva musí začínat u jednotlivců, kteří se stanou větrem, roznášejícím zrno příští úrody na všechny strany. Není správné naříkat: „Co já sám mohu dokázat, když všichni ostatní volí opačný směr!“ Rezonance jednotlivců rozechvívá duši celého národa, celé Země a rozpíná se do celého kosmu. Pozitivní myšlení je stěžejním bodem vzájemného porozumění nejen jednotlivců, ale i všech světů. Každý je zodpovědný nejen za sebe sama, ale i za společnost, ve které působí a žije.

Zákon actio-reactio je lehce pochopitelný moudrým příslovím našich předků: „Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá.“ Sklízíme jen to, co zasíváme. Při špatné úrodě hledáme chybu ve výmluvách, omluvách a u ostatních, jen ne u sebe sama. Nejsme schopni vzít si čas na boj proti vlastnímu egu a vidět se bez příkras a zapírání tak, jací opravdu jsme.

Každý je zodpovědný za vlastní slova a skutky, ne za to, co dělá, myslí a říká někdo jiný. Máme povinnost ho s láskou a porozuměním upozornit, jsme-li již tak daleko, že sami neděláme totéž, ale ne kritizovat, pomlouvat a odsuzovat.

Zákon polarity určuje, že ve „hře života“ má vše svůj protipól. Goethe vkládá Mephistovi do úst slova: „Já jsem částí síly, která chce zlo a vytváří dobro.“

V našem denním životě je tomu často i naopak, pokud nejsme schopni intenzivní kontroly svých myšlenek, impulzivních pocitů a slov.

Zákon rezonance, actio-reactio? Co vysílám, to se mi vrací. Co myslím, to jsem.

Literatura: Dr. med. Ruediger Dahlke.

„Jak jsem šťastný! Moje schopnosti, přátelé, celý můj život se změnil!“

„Nemáš pravdu!“

„Proč?“

„Změnil jsi se jen ty sám!“

Anthony de Mello

Ceremoniální požadavky jednotlivých koncilů

Podle údajů adventistů

- 120 - Žehnání vody
- 157 - Formy pokání
- 348 - Zakládání prvních klášterů
- 394 - Zavedení latinských mší
- 550 - Poslední pomazání
- 321-364 - Přeložení sabatu na neděli
- 593 - Vznik nauky o věčném ohni a zatracení
- 715 - Jmenování prvních „svatých“
- 787 - Zavedení uctívání soch a obrazů
- 809 - Líbání nohou papežem
- 973 - Zesílené uctívání pozemských „svatých“
- 1000 - Žehnání a křest kostelních zvonů
- 1015 - Zavedení kněžského celibátu
- 1204 - Stanovení soudů a trestů pro všechny jinak smýšlející věřící
- 1210 - Zavedení odpuštění hříchů knězem - dispenzace
- 1250 - Zpovídání se ve zpovědnících, odpuštění hříchů
- 1261 - Zavedení svátku Božího těla
- 1311 - Korunování papeže trojitou korunou - tiara
- 1870 - Vyhlášení papeže za neomylného

Bůh vyžaduje od svých stvoření víru, lásku k bližnímu, práci na poznávání a odstraňování vlastních chyb, dodržování Jím stanovených zákonů. Cesty k Němu mohou být přímé nebo končit ve slepých uličkách dogmatismu. Který směr kdo volí, zůstává rozhodnutím jeho svobodné vůle.

„...podle jejich skutků poznáte je!“

Ve zdravém těle zdravý duch

Životní silou ducha je ód, jeho nositelem je krev. Název ód byl převzat z hebrejštiny a je výrazem pro vyzařování.

Ód je pohonnou látkou života všech božích stvoření. Hmotná těla lidí, zvířat, rostlin a minerálů jsou vytvářena zhuštěným životním ódem, jenž nemá plně hmotný charakter a zůstává ve spojení s duchem. V těle je uvolňován zpracováváním substancí z přijímané potravy, vody, vzduchu a země.

Planeta Země je nositelem různých ódových směsí, nutných pro existenci jejich životů. Patří k nim i vyzařování ódu planet a souhvězdí, jehož síla je podmíněna procházejícím postavením k Zemi a částečně ovlivňuje při zrození charakterové vlastnosti člověka. Doba zrození je zákonitě stanovena v souladu s karmickým a životním úkolem, stanoveným již před zrozením člověka. Charakter ódu procházejícího souhvězdí ovlivňuje jeho tělesnou svéráznost a charakter, ale jen do určité míry. Rozhodující pro průběh života je svobodná vůle člověka.

Každá lidská rasa a každý jednotlivý život vyzařuje svůj individuální ód, vyznačující se jen jemu vlastní vůní nebo zápachem, který zahaluje tělo ve formě aury. To platí i pro rostliny, zvířata, minerály a planety. Zvláště citliví pro příjem cizího ódu jsou například psi nebo tažní ptáci, kteří se každý rok vracejí z dalekých zemí do stále stejného hnízda. Ale i u lidí je známé pořekadlo: „Nemohu ho ani cítit!“

Proces zřed'ování a zhušťování ódu lze plně pozorovat v přírodě, kde působením tepla dochází k vypařování vody. V určité výšce dochází k jejímu zhuštění ve formě mlhy, dalším zhušťováním vznikají dešťové kapky, sníh a led - pevná materie. Tak je tomu i s vytvářením hmotných těl. Jejich počátkem je člověkem nevnímátný ód země, který se postupujícím vývojem těla zhušťuje v pevnou formu. Po smrti člověka se opět vrací do země: „Ze země jsi vyšel, k zemi se vracíš.“

Člověk je nositelem třech druhů ódu: ódu ducha, tělesné síly a zhmotnělého ódu, těla.

Tělesná síla zůstává spojena s ódem ducha jako pohonná látka tělesné aktivity.

Tělo je zásobováno potřebným životním ódem příjmem potravy, vody a vzduchu.

Přeměna přijímané potravy v potřebný ód je procesem nazývaným trávením. Hodnoty ódu odpovídají hodnotám potravin, které člověk přijímá. Dnešní lidstvo se vyživuje převážně mrtvou potravou, která konzervováním a přípravou ztratila důležitou substanci, živý ód. Nejdůležitější potraviny jsou čerstvé ovoce a zelenina. Ale i ony ztrácejí po několika málo hodinách pro člověka tak důležitý živý ód. Vitamíny, minerální látky a ostatní substance zůstávají při správném uložení částečně zachovány, životní ód vyprchává během několika málo hodin. Ke ztrátě ódu dochází i poškozením slupky nařiznutím nebo rozdělením plodu. Nejsilnější ód má ovoce a zelenina, spotřebovaná bezprostředně po vyjmutí zeleniny ze země nebo po utržení ovoce se stromu.

Vzduch, který vdechujeme, je veden do plic, kde jsou z jeho ódu uvolňovány tělu potřebné látky. Nepotřebné části jsou vylučovány vydechováním. Ód vzduchu není potřebný k výstavbě těla, ale k vytváření proudů různých energií, nutných k rozkladu přijímané potravy a její přeměny v životní ód, a pro přípravu různých, pro tělo nepostradatelných dalších ódových směsí, které slouží pro zhušťování ódu, potřebného pro zdraví a existenci těla.

Bez ódu vzduchu, na kterém je závislé působení a vytváření ostatních druhů ódu, je fyzické tělo ve zcela krátké době neschopné života.

Dalším, pro člověka životně důležitým ódem, je ód vody. I bez něho nejsou člověk, zvířata a rostliny schopny života, protože jejich těla jsou vytvářena převážně ze zhuštěného ódu vody. Bez potravy jsme schopni žít několik týdnů, život bez vody je omezen na několik hodin. Smrt žízní je největším utrpením, které vysoce převyšuje bolesti nejtěžších nemocí.

Duch je schopen svým vlastním ódem silit nemocemi zeslabené tělo a vylučovat škodlivé substance, příčiny nemocí, v míře, která odpovídá důvěře člověka ve vyšší pomoc.

Zesílená aktivita ducha a jeho obalu - duše, musí být podporována správnou výživou a zdravým životním prostředím.

Jak velká je síla ducha lze si ověřit na četných zkušenostech s tělesně ochrnutými jedinci. Mnozí jsou schopni v případech životního nebezpečí pomocí ódu ducha a vlastní vůle přivést do pohybu svoje dříve zdánlivě mrtvé části těla.

Síla a hodnoty ódu ducha jsou ovlivňovány i životní harmonií nebo disharmonií. Vyzařování, síla myšlenek a pocitů způsobují pozitivní nebo negativní duševní vibrace, ovlivňující stav fyzického těla.

Všechny životní události, myšlenky, činy a skutky zůstávají zachovány po smrti člověka v lidském ódu, nic není ztraceno, i když na mnohé člověk již dávno zapomněl. Poslední soud po jeho smrti je schopnost duše přehlédnout jako v probíhajícím filmu v ódu uložené hodnoty prošlého života. Ne Bůh, ale on sám, nezatížen hmotným myšlením a tělem, je schopen rozpoznat a posoudit zisky a prohřešky svého uplynulého života.

Každý člověk, který dospěl alespoň k částečnému poznání cíle a smyslu svého života, by se měl snažit pomocí živé potravy, správného dýchání, dostatečným příjmem čisté vody, snahou o pozitivní průběh svých myšlenek, pocitů a skutků zajišťovat čistotu a sílu svého tělesného ódu. „Ve zdravém těle zdravý duch.“

Nekonečným pramenem životní síly, harmonie, zdraví a lásky, po níž každý život, celá příroda, celý svět touží, je víra a vroucí spojení s Tvůrcem.

„Všechno je možné tomu, kdo věří!“

Marek 9, 23.

Podrobné vysvětlení o ódu - Rozhovory o životě č. 1

Milí přátelé!

„Po čem toužíte, v co doufáte, o čem sníte? Po bohatství, senzacích, slávě, moci, po odplatě bližnímu zlem? Nemocný touží po zdraví, osamělý po přátelství a lásce. Mnozí předstírají, že jejich touhou a nadějí je Bůh, ale setrvávají ve svém sobectví, nevědomosti a chamtivosti stejně jako v pokrytectví a přesvědčení, že jen oni mají pravdu. Lezou po kolenou, mumlají slova, na která ani nemyslí. Jiní jsou přesvědčeni, že jdou správnou cestou k Bohu, ale jen tak dlouho, pokud má tato cesta formu, která se jím líbí a pokud nemusí dělat něco proti svým slabostem a pro svůj vnitřní růst.

Moji milí, chtěli byste slyšet a prožívat stále něco nového, ale přitom jste nezvládli ani nepatrnou část toho, co jste již tolikrát slyšeli. To vše musí být nejprve upevněno ve vašem vědomí a stát se součástí vašeho denního života, než přijde nové. Mnozí to považují za fádní a jednotvárné, ale oslovíte-li je, aby hovořili o svých zkušenostech a poznáních na cestě k Bohu, mlčí. Čtou, poslouchají, ale nemyslí a nedělají. Berou ale nevyužívají darované. Kritizují, křičí a touží po senzacích tam, kde se mají učit trpělivosti a tichu.

Jak hovořili Kristus a apoštolové k těm, jež chtěli přivést blíže k Bohu a k vlastnímu vnitřnímu bohatství? Nejsou i jejich slova stále stejná, fádní, tak jako každé volání a seznamování s cestou, na které se domníváte být, ale nejste, protože jinak byste získávali den ze dne stále nové poznatky a vnitřní prožitky, vše, po čem toužíte. Vyžadujete stále nové, ale nejste schopni uskutečnit ani malou část toho, co se vám již zdá staré.

Lidé, kdy se konečně probudíte a poznáte, že práce na sobě samém a cesta domů je nekonečná řada pádů, vstávání, bojů o trpělivost, kontroly sama sebe. Znovu opakuji to, co jsem řekl již na začátku: Pro mnohé fádní čistá pravda musí být uskutečňována v denním životě, aby se stala bohatstvím a vším novým, co vyžadujete. Jste přesvědčeni, jak jste dobří a přitom přešlapujete na stále stejném místě, bez snahy jít dál, bez přiznání vlastních slabostí a nedostatků. Pro ty je většina z vás ještě slepá a Lásku a Světlo, které jsou vám předávány, pošlapáváte svými osobními, duchovně nevyzrálými názory a pocity.

Mnozí čtou a skákají z jedné cesty na druhou, běhají z jednoho kurzu a semináře do druhého, hledají senzace hnaní zvědavostí, ale ne touhou a láskou. Věří všemu, co čtou a slyší, plácají se ve zmatených proudech různých názorů a tvrzení. Je-li jim naznačena čistá cesta k cíli, nalézají ji po určité době fádni. Pokud se neponoříte do její hloubky, budete i nadále hledat jen její jednotvárnost, ale ne svoje slabosti.

Číst a poslouchat můžete všechno, jste-li schopni „oddělovat plevel od zrna“ a ne věřit všemu, co se vám zdá pravdivé a bohaté senzacemi. Ale jste to schopni?

Pravda poznání je tak jednoduchá a prostá. Putuje-li člověk trpělivě jen jednou čistou cestou, se srdcem oddaným Bohu, s čistými myšlenkami, pocity a jednáním, odkrývají se mu stále nová bohatství až dosáhne cíle : Splynutí s Bohem, prozáření nitra Jeho jiskrou.

Mnozí jsou navenek milí, usměvaví a přívětiví, ale jejich nitro je mrtvé. Žijí ve světě klamů, předstírání, chytračí a klamou, aniž by si uvědomili, že především klamou a obelhávají sami sebe. Jejich pokrytecká slova a úsměv jsou léčky ďábla, aby zůstali v duchovní tmě a neotevřeli okna své duše Svétlu poznání pravdy.

Lidé, proč nechcete vědět, že máte duši, která se touží vrátit tam, odkud vyšla? Spokojujete se živořením v klamně iluzi pozemského bohatství, domýšlivosti a pocitů nadřazenosti vůči ostatním životům, ačkoliv patříte na svém současném vývojovém stupni k nejnižším. Pracujte na zrání své duše ne slovy, ale skutky. Přijímejte s díkem vše, co vám ukazuje cestu k Otci. A pokud ještě nejste schopni ponořit se do její hloubky, buďte vděční za každé opakované slovo, které vás k ní přibližuje. Hledejte, ale neodmítejte a neposuzujte to, čemu jste ještě neporozuměli!“

Slova našich duchovních přátel jsou tvrdá, ale pravdivá. Přiznejme si objektivně, bez příkras, výmluv a předstírání, co z nich každému jednotlivému z nás patří, zaměříme svoje myšlení, jednání a mluvení na cestu, která nás neodvádí od úkolu, který jsme si před svoji inkarnací pro tento život zvolili. Přiblížit se svému Tvůrci a své pravé životní podstatě alespoň o několik kroků dál.